09/03/2020

Οι στρατιώτες που θυσίασαν την ζωή τους για την αγάπη του Χριστού

/ Βίοι Αγίων

Οι άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες έζησαν στις αρχές του 4ου αι. στην πόλη της Σεβαστείας στον Πολεμωνιακό Πόντο, στη Βόρεια Μ. Ασία. Ήταν στρατιώτες του ρωμαϊκού στρατού, καταγόμενοι ο καθένας από διαφορετικά σημεία της Αυτοκρατορίας. Ήταν τόσο γενναίοι στρατιώτες και ικανοί στην τέχνη του πολέμου, ώστε να αποτελούν ξεχωριστό επίλεκτο σώμα. Όλοι και κυρίως ο λαός της Σεβαστείας τους θαύμαζαν και τους αγαπούσαν. Δεν μπόρεσαν όμως να απαλλαγούν από το φθόνο κάποια στιγμή ορισμένων συστρατιωτών τους, οι οποίοι τους κατηγόρησαν στον ηγεμόνα τής πόλεως Αγρίκολα ότι ήταν χριστιανοί και με αφοσίωση λάτρευαν ως Θεό τους τον Ιησού Χριστό.

Ο ηγεμόνας τότε τους κάλεσε και με υποσχέσεις στην αρχή προσπάθησε να τους δελεάσει και να τους απομακρύνει από την ορθή πίστη στο τέλος όμως τους έθεσε το δίλημμα: να θυσιάσουν στα είδωλα, αρνούμενοι το Χριστό ή να πεθάνουν. Εκείνοι χωρίς να δειλιάσουν προτίμησαν το θάνατο και την ίδια στιγμή σε ένδειξη περιφρόνησης πέταξαν στο έδαφος τις στρατιωτικές τους ζώνες. Ο ηγεμόνας Αγρίκολα μετά από πολυήμερη κάθειρξη σε σκοτεινή και υγρή φυλακή, τους οδήγησε στην παγωμένη λίμνη που βρισκόταν έξω από την πόλη της Σεβαστείας και τους άφησε εκεί γυμνούς και εκτεθειμένους μια ολόκληρη νύχτα στο φοβερό κρύο να πεθάνουν μέσα σε φοβερούς πόνους από τα κρυοπαγήματα. Για να κάνει επίσης πιο επώδυνο το μαρτύριό τους σε μικρή απόσταση από τη λίμνη άναψε ένα θερμό λουτρό ώστε στη θέα του και μόνο να δειλιάσουν οι μάρτυρες και να εγκαταλείψουν τη λίμνη.

Όλη τη νύχτα οι Άγιοι Τεσσαράκοντα ενίσχυαν ο ένας τον άλλο με παρηγορητικά και θεόπνευστα λόγια: Δριμύς ο χειμών αλλά γλυκύς ο παράδεισος, αλγεινή η πήξις αλλά ηδεία η απόλαυσις. Όμως μέσα στη βαθειά νύχτα συνέβη ένας από τους μάρτυρες μπροστά στη θέα του θερμού λουτρού να δειλιάσει και να εγκαταλείψει τη λίμνη. Όταν όμως έφτασε στα σκαλοπάτια του λουτρού, το σώμα του, το οποίο, λόγω του ψύχους ήταν σχεδόν νεκρό, επειδή το αίμα είχε εγκαταλείψει προ πολλού τα μέλη του και είχε υποχωρήσει συνωστισμένο στην περιοχή της καρδιάς, στην πρώτη επαφή του με το θερμότατο αέρα, ο οποίος έβγαινε μέσα από το λουτρό, δεν άντεξε και έλιωσε κυριολεκτικά σαν το κερί και αφανίστηκε.

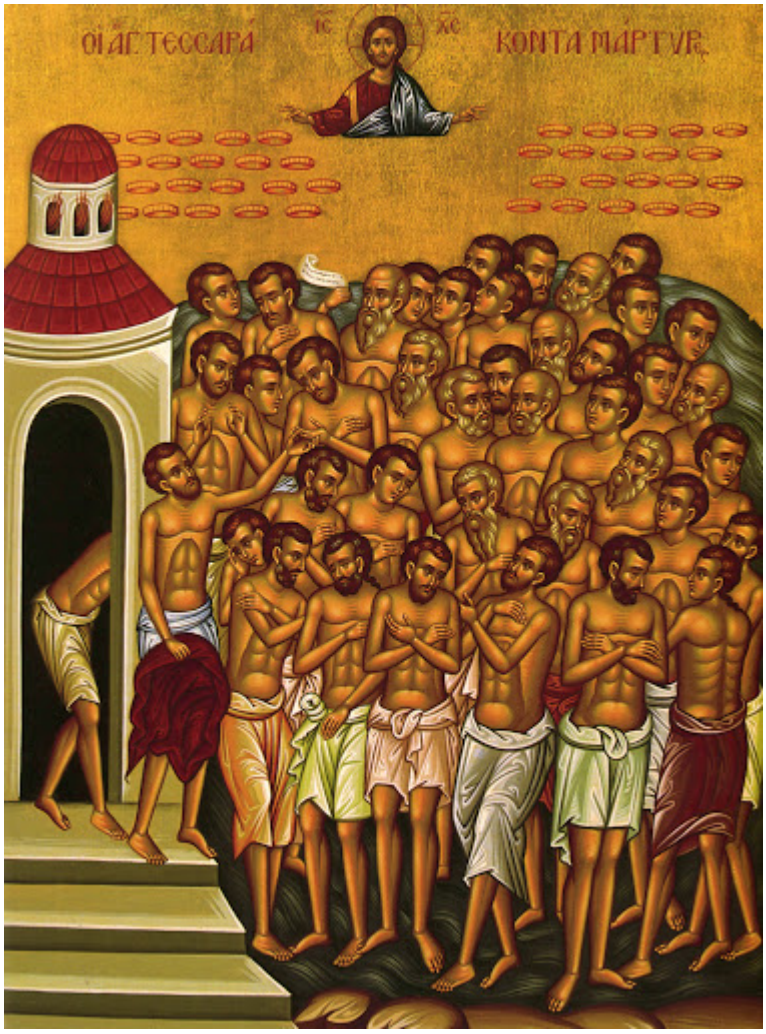

Το γεγονός αυτό γέμισε με θλίψη τις ψυχές των υπολοίπων μαρτύρων, οι οποίοι με μεγάλη αγωνία προσευχήθηκαν στο Θεό να τους ενισχύσει, για να υπομείνουν μέχρι τέλος το μαρτύριο.

Εκείνη τη στιγμή, πράγματι, εμφανίστηκε στον ουρανό ο Αγωνοθέτης Χριστός και μαζί σαράντα ολόχρυσα στεφάνια, τα οποία χαμήλωσαν και εκάθησαν πάνω στα κεφάλια των Αγίων Μαρτύρων, δίνοντάς τους απερίγραπτη παρηγοριά και ουράνια ευφροσύνη και χαρά. Το τεσσαρακοστό όμως στεφάνι, επειδή δεν είχε τόπο να σταθεί, έμεινε μετέωρο στον αέρα. Το όραμα αυτό και το στεφάνι, που εξακολουθούσε να μένει μετέωρο δεν μπόρεσαν να διαφύγουν της προσοχής τού ρωμαίου δεσμοφύλακα, του Αγλαΐου, ο οποίος, αν και ειδωλολάτρης, κατανόησε βαθιά ότι το ουράνιο εκείνο στεφάνι για το μάρτυρα που λιποτάκτησε θα μπορούσε να γίνει δικό του εκείνη τη στιγμή, αν το ήθελε. Έτσι χωρίς να χάσει καιρό με τη δύναμη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, ξύπνησε τους συντρόφους του, τους άλλους δεσμοφύλακες, πέταξε τα ρούχα του και μπήκε στη λίμνη, φωνάζοντας: είμαι και εγώ χριστιανός! Το γεγονός αυτό γέμισε με μεγάλη χαρά τις ψυχές των Αγίων Μαρτύρων, οι οποίοι δόξασαν το Θεό για τα μεγάλα και θαυμαστά έργα Του.

Την άλλη μέρα το πρωί, οι δεσμοφύλακες πήραν τους Αγίους Τεσσαράκοντα, τους έσπασαν χέρια και πόδια και τους έριξαν στη φωτιά. Την ώρα όμως που εκτελούσαν την αποτρόπαια αυτή πράξη, πρόσεξαν ότι ένας από τους μάρτυρες, ο πιο νέος και ο πιο δυνατός, ο οποίος λεγόταν Μελίτων, εξακολουθούσε ακόμα να ζει. Σκέφτηκαν τότε να μην το σκοτώσουν αλλά να τον αφήσουν να ζήσει. Τον παρέδωσαν μάλιστα στη μητέρα του, η οποία καθ΄όλη τη διάρκεια της νύχτας είχε παρακολουθήσει μαζί με άλλους χριστιανούς το μαρτύριο του παιδιού της. Συνέβη όμως τότε κάτι το απροσδόκητο και απίστευτο. Η γενναία και ευσεβής εκείνη χριστιανή μάνα πήρε στους ώμους της το παιδί της, το γενναίο μάρτυρα, άγιο Μελίτωνα, και άρχισε να τρέχει για να προλάβει τους δημίους, οι οποίοι είχαν ήδη φορτώσει στην άμαξα τούς Αγίους Τεσσαράκοντα και τους έπαιρναν για να τους κάψουν. Η φιλόθεη εκείνη μητέρα δεν ησύχασε παρά μόνο όταν τοποθέτησε πάνω στην άμαξα μαζί με τα άλλα σώματα των μαρτύρων και το σώμα του δικού της παιδιού. Στο τέλος,οι φοβεροί εκείνοι δήμιοι, αφού τους έκαψαν, έριξαν τα λείψανα των Αγίων στο διπλανό ποτάμι.

Τρείς μέρες αργότερα, οι άγιοι εμφανίστηκαν σε όνειρο στον επίσκοπο των χριστιανών της Σεβαστείας Πέτρο και του υπέδειξαν το σημείο στο οποίο βρίσκονταν τα άγια λείψανά τους. Εκείνος με τη βοήθεια μερικών ευσεβών χριστιανών, περισυνέλεξε με ευλάβεια και κατάνυξη τα ιερά λείψανα των Αγίων Τεσσαράκοντα Μεγαλομαρτύρων.